

Кирил Христов

Реквием

Аз стиснах своите ръце стопени
В пестници костеливи сетен път.
И свърши се. От членове студени
Откъсна се и отлетя духът.

И никой ми очите не затвори,
Ни изкривените от скръб уста;
Страданъето на цял живот говори
Все още – на живота и света.

Но ето, чужди ме редят бездушно;
И ето ме със скръстени ръце
Върху гърдите, аз лежа послушно.
Успокои се моето сърце.

Какви са тез цветя? Кой свещи пали
Над мен? О, лицемери, настрана!
Догде живях, кой виде и пожали
Цветята мои, мойта светлина?

КРАЙ

© Кирил Христов

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6968>]